

Câteva jertfe în cartea Geneza

Câteva jertfe în cartea Geneza

“Și Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și ei să stăpânească peste peștii mării și peste păsările cerurilor și peste vite și peste tot pământul și peste orice târâtoare care se târăște pe pământ». Și Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său; l-a creat după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a creat.” Geneza 1.26,27

Geneza 1 ne prezintă părerea lui Dumnezeu Însuși cu privire la creația Lui minunată. El a privit la ea cu satisfacție și a numit-o „foarte bună” (versetul 31). Dumnezeu i-a dat lui Avraam un rol unic, așezându-l ca și cap peste toate lucrurile pe care le crease. Fiind creat după chipul Lui, Adam îl reprezenta pe Dumnezeu și, pentru a putea funcționa în această capacitate, el a fost făcut după asemănarea lui Dumnezeu. În acest context, Dumnezeu i-a dat o sarcină specială lui Adam, anume de a cultiva grădina Eden și de a o păzi. Dumnezeu i-a poruncit lui Adam să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului (Geneza 2.17) – acesta era un test al ascultării lui.

Când animalele pe care Dumnezeu le pusese sub autoritatea lui au venit perechi-perechi, parte bărbătească și parte femeiască, Adam era încă singur. Dumnezeu a făcut apoi ca un somn adânc să vină asupra lui și a luat una din coastele sale și a zidit o femeie din ea – imagine a suferințelor lui Hristos pentru dobândirea miresei Sale. Domnul Dumnezeu a închis rana la loc, apoi a adus femeia la Adam – ea era din el și a fost adusă la el! Adam a înțeles că Dumnezeu o întocmise pe Eva și că era o mare diferență între lumea animală și ei doi. O unire specială exista între Adam și soția sa – „os din oasele mele și carne din carnea mea”. El a numit-o Ișă (femeie), fiindcă fusese luată din Iș (bărbat).

Dumnezeu a consfințit această unire, hotărând ca bărbatul să lase pe tatăl și pe mama sa, să se alipească de soția sa și amândoi să fie un singur trup. Această unire ținea de prima creație, însă ea ilustrează unirea dintre Hristos și Adunare (Efeseni 5.30-32), care ține de noua creație. În Eden, nicio jertfă n-a fost necesară, însă, curând, neascultarea și căderea omului au făcut necesară o jertfă.

“Femeia ... mi-a dat din pom și am mâncat ... Șarpele m-a amăgit și am mâncat.” Geneza 3.12,13

Geneza este cartea originilor majorității lucrurilor găsite în Scriptură. Înainte de începuturile din Geneza, Dumnezeu a avut un plan, în sfaturile Sale eterne. Acest plan a fost revelat după ce Fiul Său a venit în lume, la împlinirea timpului. El este Omul al Doilea, Ultimul Adam, Cel care a venit să aducă pe mulți fii la slavă: „Cuvântul S-a întrupat și a locuit printre noi” (Ioan 1.14). Aceasta este taina întrupării, iar viața perfectă a lui Hristos a fost necesară înainte ca El să fie Jertfa perfectă. Moartea, îngroparea, învierea și înălțarea Sa – toate acestea, legate împreună într-un mod inseparabil, au fost necesare înainte ca Duhul Sfânt să poată veni pe acest pământ și să formeze Adunarea.

Vechiul Testament este o carte a simbolurilor, care ne prezintă imagini minunate ale relației dintre Hristos și Adunarea Sa. Această relație n-a fost făcută cunoscut în Vechiul Testament, deși era cunoscută de Dumnezeu mai înainte de întemeierea lumii, însă relația dintre Adam și Eva a oferit o anume ilustrație a ei. Multe cupluri din Vechiul Testament ilustrează alte aspecte ale relației dintre Hristos și Adunarea Sa, Adunare care este formată din credincioși chemați dintre iudei și dintre națiuni.

Eva nu fusese prezentă atunci când Dumnezeu îi poruncise lui Adam să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, însă Adam trebuie să-i fi spus Evei despre aceasta. Șarpele – pe care Scriptura îl identifică cu Satan – a găsit o ocazie de a încerca să o înșele pe soția lui Adam. Ce succes a avut! Întrebarea sa subtilă a semănat îndoiala în mintea femeii, după care ea a început dialogul cu el, fiind de acum gata să accepte contradicțiile și minciunile lui. Ea a început apoi să vadă lucrurile din perspectiva șarpelui și astfel a fost înșelată. În felul acesta, Eva a devenit instrumentul pentru înșelarea soțului ei, care a încălcat porunca atunci când a mâncat din fructul oprit. Cu siguranță, o jertfă era acum necesară!

“Și vrăjmașie voi pune între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; ea îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” Geneza 3.15

Șarpele i-a pus o întrebare subtilă Evei, cu privire la permisiunea de a mânca din orice pom din grădină, întrebare care a făcut-o să se îndoiască de faptul că Dumnezeu avea dreptate. Acest lucru a condus-o să scoată din Cuvântul lui Dumnezeu și să adauge ceva la el, în felul acesta subrezindu-i autoritatea. A fost pregătit astfel terenul pentru o și mai mare cădere. Când șarpele a văzut că spusele sale aveau ecou, a tăgăduit pe față Cuvântul lui Dumnezeu, spunând: „Cu siguranță că nu veți muri”. Îndoiala, tăgăduirea, jumătățile de adevăr, minciunile, neascultarea, toate au condus la cădere.

De îndată ce Adam și Eva au înțeles ceea ce se întâmplase, au încercat să îndrepte lucrurile, făcându-și șorțuri din frunze de smochin. Eforturile lor n-au folosit la nimic și, prin urmare, s-au ascuns de Dumnezeu. Printr-o singură întrebare adresată lui Adam, care era cel mai responsabil, Dumnezeu a dat pe față întreaga situație. Creatorul este Judecătorul drept și El a rostit sentința mai întâi asupra șarpelui. Acest lucru a făcut loc cuvintelor citate mai sus. Într-o frază scurtă, Dumnezeu a vorbit de conflictul dintre femeie și șarpe și de cel dintre semințele lor. Sămânța femeii face referire la taina Dumnezeului – Om (Isaia 9.6), Mesia care a venit la împlinirea timpului, născut din femeie (Galateni 4.4).

De asemenea, Dumnezeu a punctat cele două venituri ale lui Mesia: una în slăbiciune, iar cealaltă în putere, ambele fiind marcate de biruință. Prima venire a însemnat o biruință obținută în slăbiciune, o victorie morală, care a avut apogeul în suferințele nepătrunse de la cruce. Acolo, El a triumfat asupra vrăjmașului și asupra întregii lui puteri. Prin moartea de pe cruce, Hristos l-a dezbrăcat de putere pe acela care avea puterea morții și și-a demonstrat biruința prin învierea dintre cei morți. În curând, Sămânța femeii, al Cărui călcâi a fost zdrobit, va manifesta în mod public triumful Său asupra lui Satan și asupra morții. Lăudat fie Dumnezeu, a doua Sa venire va însemna zdrobirea capului șarpelui!

“Și omul a pus soției sale numele Eva, pentru că ea este mama tuturor celor vii. Și Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și soției sale îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat.” Geneza 3.20,21

Dumnezeu blestemase pământul ca urmare a păcatului lui Adam. Acest blestem încă afectează creația prezentă, cât și fiecare aspect al vieții de pe pământ. Ca rezultat al sentinței lui Dumnezeu, Adam, fiind luat din țărâna pământului, avea să moară și să se întoarcă în ea. Pământul producea acum spini și măracini; era nevoie de mult efort pentru a-l lucra, iar Adam avea să-și mănânce pâinea cu sudoarea frunții (Geneza 3.19). Totuși, Adam nu s-a plâns, nici nu s-a răzvrătit, ci a acceptat disciplina lui Dumnezeu și s-a supus sentinței Sale, prin credință. Chiar dacă Dumnezeu vorbise despre moarte, Adam a putut vedea dincolo de ea cum Dumnezeu avea să schimbe răul în bine, într-un bine chiar mai mare decât înainte (cineva chiar a folosit expresia «fericita cădere»).

Adam a numit-o pe soția sa „Eva” – „viață”. Adam devenise însă capul unei rase căzute – toți descendenții săi aveau să fie păcătoși. Totuși, datorită credinței lui, Dumnezeu l-a făcut pe Avraam să fie o imagine a Celui care avea să vină (Romani 5.14), numit Ultimul Adam. În ce o privește pe Eva, ea a acceptat judecata lui Dumnezeu și rolul care îi fusese atribuit, acela de a deveni „mama tuturor celor vii”. După ce l-a născut pe primul ei fiu, ea s-a gândit că promisiunea lui Dumnezeu fusese împlinită (Geneza 4.1). Cât de mult s-a înșelat! Eva avea credință, însă felul cum a interpretat lucrurile a fost complet greșit și, prin urmare, a descoperit curând că primul ei fiu, Cain, nu era „Sămânța femeii”, ci cea a șarpelui, deși, din punct de vedere fizic, fusese născut din Adam.

Dumnezeu a împlinit profeția din versetul citat la început atunci când Fiul Său a venit, născut din femeie, din fecioară (Isaia 7.14). Domnul nostru, Sămânța femeii, este Dumnezeul-Om care a venit să fie Jertfa Supremă, prin care păcătoșii răscumpărați sunt aduși la Dumnezeu (1 Petru 3.18). Dumnezeu a oferit jertfa necesară pentru a-i îmbrăca pe Adam și pe Eva, iar pe noi ne-a îmbrăcat cu Hristos, fiind astfel primiți în Cel Preaiubit.

“Cain a adus un dar Domnului din roadele ogorului. Și Abel a adus și el din cele întâi-născute ale oilor lui și din grăsimea lor. Și Domnul a privit la Abel și la darul său. Iar la Cain și la darul său n-a privit.” Geneza 4.3-5

După cădere, Dumnezeu i-a îmbrăcat pe Adam și pe Eva cu haine din pielea luată de la jertfele pe care El însuși le sacrificase. Geneza prezintă începuturile multor lucruri și, în acest caz, vedem nevoia omului de a fi îmbrăcat. Totuși, când Fiul lui Dumnezeu a venit pe acest pământ și a devenit adevărata Jertfă, luând locul păcătoșilor, a fost dezbrăcat de hainele Sale și atârnat pe cruce! Jertfa Sa a fost necesară pentru ca noi să putem fi îmbrăcați cu hainele glorioase ale Celui înviat și înălțat.

Dumnezeu îi alungase pe Adam și pe Eva și le barase accesul la pomul vieții. Ca niște buni părinți, ei trebuie să le fi spus copiilor lor despre aceasta. Într-o zi, Cain și Abel au adus câte o jertfă Domnului. Deși Dumnezeu blestemase pământul (Geneza 3.17), Cain s-a gândit că era bine să ia din roadele pământului, obținute cu propriul efort, și să le aducă lui Dumnezeu. Abel însă a adus jertfă din primii născuți ai turmei sale. El trebuie să fi auzit despre jertfirea animalelor de către Dumnezeu și despre cum părinții săi fuseseră îmbrăcați cu haine din piele. Dându-și seama că Dumnezeu îl putea accepta doar pe baza unei jertfe nevinovate, Abel s-a apropiat de Dumnezeu prin credință (Evrei 11.3) și a făcut un pas mai înainte decât părinții săi: a adus ceva lui Dumnezeu – a adus din grăsimea întâilor născuți.

Evrei numește jertfa lui Abel ca fiind „mai bună” decât cea a lui Cain, care fusese adusă din roadele unui pământ blestemat, fără niciun gând al morții unui înlocuitor. Dumnezeu nu putea accepta o astfel de jertfă. Cain, caracterizat de eforturile proprii, s-a mâniat și, orbit de gelozie, l-a omorât pe fratele său, Abel, care era caracterizat de credință.

“Prin credință, Noe, după ce a fost divin înștiințat despre cele nevăzute încă, fiind cuprins de teamă, a pregătit o corabie pentru salvarea casei lui; prin aceasta a condamnat lumea și s-a făcut moștenitor al dreptății, cea potrivit credinței.” Evrei 11.7

Cain l-a omorât pe fratele său, Abel! Ce cumplit! De atunci încolo, rasa umană, aflată sub influența lui Satan, a fost marcată din ce în ce mai mult de violență și corupție. Concluzia lui Dumnezeu a fost: „Răutatea omului era mare pe pământ și orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua” (Geneza 6.5). Planul șarpelui a fost să corupă rasa umană, așa încât venirea Seminței promise a femeii (Geneza 3.15) să nu mai fie posibilă.

Violența și corupția erau în contrast deplin cu Noe, „un om drept, integru printre contemporanii lui”, care „umbla cu Dumnezeu” (Geneza 6.9). Noe și familia lui nu fuseseră încă afectați de corupția satanică ce se abătuse asupra rasei umane, la nivel global. Mesia avea să Se nască din descendenții lui Noe, așa cum se poate vedea din diferitele genealogii ale Bibliei. Dumnezeu așteptase suficient de mult, iar acum venise timpul să trimită judecata. Aceasta a venit sub forma unui potop global. Domnul i-a poruncit lui Noe să facă o corabie din lemn de gofer. Goferul este doar aici menționat în Biblie. Lemnul simbolizează adesea umanitatea perfectă a Domnului Isus; goferul simbolizează unicitatea Lui. Lemnul trebuia să fie acoperit pe ambele părți cu smoală, acțiune desemnată prin cuvântul-rădăcină folosit pentru „ispășire”, lucru care ne vorbește despre sângele lui Hristos.

Fără viața perfectă a Domnului și fără sângele vărsat prin jertfirea Sa nu există nicio protecție împotriva judecății lui Dumnezeu. Corabia a fost acoperită cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară; tot așa, sângele lui Hristos îi acoperă în mod eficient și complet pe cei care Îl cunosc pe Mântuitorul și care se află înăuntrul corăbiei de salvare. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru o astfel de jertfă!

“Și porumbelul a venit la el în amurg și, iată, în ciocul lui era o frunză ruptă de măsline. Și Noe a cunoscut că apele scăzuseră pe pământ.” Geneza 8.11

Întregul pământ era acoperit de apele potopului, în timp ce Noe și familia lui se aflau în siguranță în corabie. Erau acolo de aproape un an, sub grija atentă a lui Dumnezeu. Domnul Și-a adus aminte de el, de familia lui și de animalele care erau împreună cu ei în corabie (Geneza 8.1). De partea lui, Noe observa cu atenție ceea ce se petrecea și, într-o zi, a văzut că arca se opri pe vârful unui munte. Acest lucru a avut loc în a șaptesprezecea zi a lunii a șaptea (versetul 4). Mai târziu, această zi a devenit prima zi a săptămânii după jertfirea mielului pascal.

Nimic nu este întâmplător în Scriptură. Această potrivire a datelor trebuie să aibă o semnificație – poate exista vreun teren solid, afară de moartea și de învierea lui Hristos? Mai târziu, în ziua întâi a lunii a zecea, au început să se vadă vârfurile munților. Acest lucru prezintă încă o lecție pentru noi: este nevoie de timp pentru a învăța căile lui Dumnezeu. În vreme ce toate creaturile din afara corăbiei fuseseră înghițite de apele potopului, cei opt oameni și animalele dinăuntrul corăbiei fuseseră păstrați și hrăniți. Acum erau gata să iasă din corabie. Mai aveau însă puțin de așteptat. Noe a trebuit mai întâi să verifice condițiile de afară; după patruzeci de zile de așteptare, a dat drumul unui corb, care

a plecat și a venit de mai multe ori, până când, la un moment dat, nu s-a mai întors.

Apoi Noe a dat drumul unui porumbel, o pasăre curată, care nu a găsit un loc pe care să se așeze. După încă șapte zile, Noe a dat din nou drumul porumbelului, care s-a întors cu o frunză ruptă de măslin în cioc. După alte șapte zile, i-a dat drumul din nou, dar porumbelul nu s-a mai întors. Minunat simbol! Duhul Sfânt n-a putut găsi niciun loc de odihnă pe pământ, în timpul a patru mii de ani de istorie a omului. După ce a venit Domnul Isus, Duhul Sfânt S-a identificat cu El, în viața și în moartea Sa – „frunza ruptă de măslin”. A început o nouă eră, iar porumbelul, simbol al Duhului, a găsit odihnă în afara corăbiei, în credincioșii de astăzi.

„Noe a zidit un altar Domnului și a luat din orice animal curat și din orice pasăre curată și a adus arderi-de-tot pe altar. Și Domnul a mirosit o mireasmă plăcută.” Geneza 8.20,21

Dumnezeu a judecat nelegiuirea omului prin potopul care a curățit complet pământul. Revenit pe uscat, Noe a zidit primul altar menționat în Scriptură. Zidindu-l imediat după potop, Noe a afirmat astfel dreptul lui Dumnezeu asupra pământului reînnoit, onorându-L ca și Creatorul-Răscumpărător. De asemenea, acesta a fost felul în care Noe l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru grija Sa, manifestată în timpul perioadei dificile de judecată.

Numele lui Noe înseamnă „aducător de odihnă” – sau de mângâiere. Cum a adus el odihna? Noe a adus la altar câte un animal dintre toate cele curate, care fuseseră păstrate pentru chiar acest scop; le-a adus ca ardere-de-tot („ceea ce se înalță”) lui Dumnezeu. Astfel, o mireasmă plăcută, sau o mireasmă de odihnă, s-a înălțat către Dumnezeu. Acesta este felul în care Noe a adus odihnă; această odihnă trebuie să vină mai întâi – odihna pentru Dumnezeu. Apoi Noe și cei împreună cu el s-au putut bucura de odihnă, în lumea de după potop; aceasta este o imagine a lumii viitoare, când „locul Său de odihnă va fi glorios” (Isaia 11.10). De asemenea, după ce judecata lui Dumnezeu asupra păcatului fusese executată, supraviețuitorii au venit înaintea Lui cu recunoștință și cu laudă. Închinarea lor s-a înălțat, amestecată cu mireasma plăcută a arderii-de-tot.

La fel și astăzi, lauda și recunoștința noastră se ridică spre Dumnezeu, unite cu mireasma plăcută a jertfei lui Hristos, o mireasmă care se va ridica pentru totdeauna către Dumnezeu. Astfel, privind înainte către Jertfa perfectă care avea să vină, Dumnezeu a găsit odihnă în jertfa lui Noe, chiar dacă inima omului nu se schimbaseră. „De acum înainte, în toate zilele pământului, semănatul și seceratul, și frigul și căldura, și vara și iarna, și ziua și noaptea nu vor înceta” (Geneza 8.22). Fiindcă a fost satisfăcut de jertfa lui Noe, Dumnezeu a putut binecuvânta pământul și anotimpurile și, de asemenea, a putut face un legământ al binecuvântării cu Noe – „un legământ veșnic” (Geneza 9.15-17).

„Și Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Seminței tale voi da țara aceasta”. Și el a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase.” Geneza 12.7

Dumnezeul gloriei i S-a arătat lui Avram și l-a chemat afară din circumstanțele sale, marcate de idolatrie. Idolatria a intervenit după potop, pe măsură ce descendenții fiilor lui Noe l-au întors spatele lui Dumnezeu și „au slujit altor dumnezei” (Iosua 24.2). Acest lucru s-a întâmplat chiar și cu descendenții lui Sem, care fuseseră binecuvântați cu multe generații de oameni credincioși. Avram a răspuns chemării lui Dumnezeu, prin credință, neștiind unde mergea. Astfel, el a devenit tatăl tuturor celor credincioși, fie iudei, fie dintre națiuni.

De asemenea, răspunsul lui Avram la chemarea lui Dumnezeu a inclus și aducerea unei jertfe de închinare. Idolatria îl lipsește pe Dumnezeu de partea care l se cuvine, fiindcă îl înlocuiește pe Dumnezeul adevărat cu unul fals, care devine centrul de atracție, de afecțiune și de închinare. Chiar și adevărații creștini îl pot înlocui pe Dumnezeu cu alte lucruri de interes, poate nu în mod oficial, însă cu siguranță în practica de zi cu zi. Ioan îi avertizează pe copilașii săi să fie atenți la acest pericol și să se ferească de idoli (1 Ioan 5.21). Avram, mai târziu numit Avraam, a devenit un adevărat biruitor, care, datorită dragostei Sale față de Dumnezeu, a învățat să pună interesele lui Dumnezeu înainte de toate. De aceea îl numește Scriptura „prietenul lui Dumnezeu”.

Avram era înconjurat de idolatria din Canaan și de nelegiuirea amoritilor, însă Dumnezeu l-a încurajat să-și pună încrederea în El. Atunci și acolo, Avram a zidit un altar Domnului, care i Se arătase (Geneza 12.7). Ce credință și ce dragoste pentru Dumnezeu! Acest altar era o dovadă vizibilă a faptului că Avram era martor pentru Dumnezeu. Domnul dorește ca cei credincioși să fie o mărturie publică pentru El, ca biruitori și ca iubitori de Dumnezeu. „Altar” înseamnă „loc de jertfă” – o astfel de mărturie se bazează pe jertfirea Domnului nostru, care S-a dat pentru noi la Golgota, o dată pentru totdeauna.

„Și de acolo [Avram] a trecut la muntele dinspre răsărit de Betel și și-a întins cortul, având Betelul spre apus și Ai spre răsărit; și acolo a zidit un altar Domnului și a chemat Numele Domnului.” Geneza 12.8

Avram venise dinspre răsărit și continua să meargă. Credința ne face să mergem alături de Dumnezeu, însă lipsa ei ne va determina să mergem într-o direcție greșită, lucru pe care Avram l-a experimentat mai târziu. Cetatea Ai („movilă”) era situată la răsărit, indicând către direcția din care Avram venise. Răsăritul reprezintă lumea idolatriei, care este o movilă de ruine în ochii lui Dumnezeu. Însă în partea cealaltă se situa Betelul, „casa lui Dumnezeu”. Întrucât Dumnezeu îl chemase, Avram a învățat să stea în prezența Lui și să-l urmeze instrucțiunile. El a învățat de asemenea să fie un închinător, aducându-l jertfe de laudă. Închinarea sa era legată de altarul construit pentru acest scop – acela de a se apropia și de a se închina lui Dumnezeu printr-o credință adevărată. În toate acestea, Avram constituie o lecție pentru credincioșii de astăzi.

Avram înainta ca străin și călător, cortul său fiind simbolul acestui lucru. În mod similar, credincioșii de astăzi sunt străini, neapartenând acestei lumi, ci aflați pe calea către patria cerească. Avram trăia ca străin în țara promisă, pe care nu o stăpânea încă, dar privea către lumea viitoare. La fel, credincioșii nu au o cetate stătătoare pe acest pământ, ci sunt în căutarea uneia viitoare (Evrei 13.14). Spiritual vorbind, noi trăim în corturi, la fel ca Avram.

Dumnezeu așteaptă să primească un răspuns în închinare, așa cum a făcut Avram în legătură cu altarul pe care îl zidise. „Acolo” el a chemat numele Domnului în rugăciune și în închinare, sprijinindu-se pe El și dându-l răspuns.

Nicicând nu sunt lăsat de Tine, / De brațul Tău eu sunt păzit. A Ta iubire e cu mine, / De Tine eu sunt ocrotit. Cât timp mă aflu-n loc străin, / Rămâi toiaagul meu divin.

„Ridică-te, cutreieră țara în lungul și în latul ei, pentru că ție ți-o voi da.” Atunci Avram și-a ridicat cortul și a venit și a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt în Hebron; și acolo a zidit un altar Domnului.” Geneza 13.17,18

Avram este numit „părintele tuturor celor credincioși” (Romani 4.11). Printre alte lucruri, aceasta înseamnă că cei credincioși din orice generație au nevoie să învețe și ei lecțiile pe care Avram le-a învățat. Credința sa l-a determinat pe Avram să ducă o viață de străin și de călător, chiar în timp ce se afla în țara promisă, unde, de asemenea, el a fost un închinător – spre plăcerea deosebită a lui Dumnezeu.

Când a venit o foamete, el a coborât în Egipt, la propria sa inițiativă, fără călăuzirea lui Dumnezeu. Această greșală trebuie să-l fi învățat ceva, de vreme ce Domnul l-a adus înapoi în același loc și la același altar pe care îl părăsise. Acolo, din nou, el a chemat numele Domnului, așa cum făcuse înainte (Geneza 13.3,4). Dumnezeu este Dumnezeul restabilirii și astăzi, pentru a ne aduce înapoi în locul de la care am rătăcit. După această experiență, Dumnezeu i-a arătat mai în amănunt țara promisă. Apoi el a plecat la Mamre, care era lângă Hebron („comuniune”, „părtășie”). Acolo a zidit un altar nou, ca răspuns la ceea ce învățase cu privire la țară și cu privire la Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul nostru ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, în Hristos Isus (Efeseni 1.3). Dumnezeul și Tatăl nostru așteaptă întotdeauna un răspuns din inimile și de pe buzele noastre, prin jertfe de laudă, pentru toate lucrurile pe care ni le-a arătat și pe care ni le-a dăruit. Bogățiile nepătrunse ale lui Hristos (Efeseni 3.9) ne aparțin. Toate ne-au fost date pentru a ne bucura de ele prin credință, așa încât să dăm un răspuns lui Dumnezeu prin închinare și prin laudă, acum și în veșnicie. Binecuvântările noastre depășesc partea lui Avram, care savura țara pământească în lungul și în latul ei, pe când noi ne preocupăm cu lungimea, lățimea, înălțimea și adâncimea celor ce aparțin lui Hristos și lui Dumnezeu (Efeseni 3.18,19).

“Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac, și mergi în ținutul Moria și adu-l acolo ca ardere-de-tot pe unul din munții despre care îți voi spune.” Geneza 22.2

Avraam este în mai multe feluri un exemplu pentru toți cei credincioși: prin credința sa, prin ascultarea sa și prin angajamentul său față de Dumnezeu. De asemenea, el ilustrează ceva din ceea ce găsim în Dumnezeu Tatăl, în timp ce fiul său, Isaac, reflectă anumite trăsături găsite în Dumnezeu Fiul. Cuvântul dragoste apare pentru prima dată în Biblie în Geneza 22. El face referire la dragostea dintre Avraam și Isaac – imagine a relației eterne dintre Tatăl și Fiul.

Ce încercare a fost pentru Avraam să-l jertfească pe fiul promis de către Dumnezeu, pe singurul său fiu, pe Isaac, pe care îl iubea! Avraam a înțeles, prin credință, că, dacă Isaac murea ca jertfă, Dumnezeu avea să-l învie dintre morți. Dumnezeu nu poate să mintă. Prin urmare, promisiunile pe care le făcuse trebuiau împlinite. Astfel, Avraam a înțeles că Dumnezeu va acționa prin înviere. Cu siguranță, Dumnezeul Creator este și Dumnezeul învierii; totuși, prin ce încercare teribilă a credinței a trecut Avraam!

Moria înseamnă „văzut mai dinainte de Domnul”, iar acest lucru se verifică în răspunsul lui Avraam la întrebarea lui Isaac cu privire la arderea-de-tot, pe care Dumnezeu Însuși avea să o pregătească. Acolo urma să fie construit templul lui Solomon și tot acolo, în cele din urmă, jertfa supremă a lui Hristos a împlinit toate aceste simboluri din vechime. Geneza 22 menționează de trei ori că ei au mers înainte împreună; acest lucru accentuează unitatea dintre Tatăl și Fiul. Avraam a zidit un altar în locul despre care Dumnezeu îi vorbise. L-a legat pe fiul său și l-a așezat peste lemne; focul și cuțitul erau pregătite, însă Îngerul Domnului l-a oprit în chiar acel moment, după care Avraam a văzut un berbec, pe care l-a jertfit, ca înlocuitor pentru fiul său. Pentru Fiul lui Dumnezeu n-a existat niciun înlocuitor. Tatăl nu l-a cruțat pe propriul Său Fi, ci l-a dat pentru noi toți!

clickbible.org